

4 NIEDZIELA ADWENTU – 19 XII 1993

Boży wybór

1. Ku lepszemu zrozumieniu Słowa Bożego. Wskazówki egzegetyczne

Czytanie pierwsze (2 Sm 7,1-5. 8b-14a. 16)

a) Kontekst – Redaktor umieścił ten tekst w pośrodku całego opowiadania o Dawidzie, ponieważ stanowi on punkt węzłowy w historii Dawida-króla. Jego państwo przeżywa okres pokoju.

b) Temat – Prorok Natan zapowiada stałą przychylność (*hesed*) Jahwe dla Dawida i jego potomka, który zbuduje świątynię Bożą. Jahwe uczyni też trwałą dynastię Dawidową, ponieważ utwierdzi tron królestwa potomka Dawida na wieki. Proroctwo odnosi się do całej linii potomków, z których największym jest Jezus Chrystus (zob. Łk 1,33).

Czytanie drugie (Rz 16, 25-27)

a) Kontekst – Formalnym i rzeczywistym zakończeniem Listu do Rzymian jest Doksologia. Streszcza ona główne myśli całego listu.

b) Temat – Św. Paweł składa hołd Bogu, który troszczy się o zbawienie człowieka (idea soteriologiczna). Jezus Chrystus, który jest jedynym i najdoskonalszym pośrednikiem między Bogiem i człowiekiem, objawia odwieczne tajemnice Boże, dla dawnych wieków zakryte.

Ewangelia (Łk 1,26-38)

a) Kontekst – Opowiadanie o zwiastowaniu Maryi stoi w kontrastowej pozycji do poprzedzającego opowiadania o zwiastowaniu Zachariaszowi (Łk 1,5-25). Tamten opis mówi o Jerozolimie i o kulcie sprawowanym w świątyni, ten natomiast o mieście Nazaret, które istniało wprawdzie już od ok. 600 lat, ale którego dotąd nikt nie zauważył.

b) Temat – Po pozdrowieniu wyrażającym życzenie i zachętę do radości, Anioł Gabriel wyjaśnia Maryi Boże zamiary: wybór i przygotowanie do spełnienia roli Matki Mesjasza i Syna Bożego. Ponieważ w języku semickim brakowało pojęć abstrakcyjnych, Anioł mówi o pochodzeniu Syna Maryi przy pomocy konkretnych pojęć o „nazwaniu Synem Bożym”, o „tronie Dawida” (Królestwo Boże) i o „domu Jakuba” (Lud Boży). Obłok, symbol obecności Boga, który osłaniał arkę Przymierza, osłoni Maryję i dlatego pocznie Ona Syna Bożego.

2. Idea homilii

Wprowadzenie

Pan Bóg wybiera ludzi nie znanych lub nie zauważanych przez wielu do wielkich zadań w celu przeprowadzenia swojego planu zbawienia. Przykładem tego był wybór pasterza Dawida na króla Izraela oraz wybór Dziewicy Maryi z Nazaretu na Matkę Zbawiciela i Syna Bożego. Św. Paweł zauważa, że wśród powołanych do wiary w Chrystusa Zmartwychwstałego niewielu jest mędrców, niewielu możnych, niewielu szlachetnie urodzonych, lecz „Bóg wybrał właśnie to, co głupie w oczach świata..., wybrał to, co niemocne, aby mocnych poniżyć...” (1 Kor 1,26-29).

„Zabrałem cię z pastwiska...”

Dawid, najmłodszy z synów Jessego, nie był nawet brany pod uwagę jako ten, który mógłby być namaszczonego następcą na tronie odrzuconego Saula (por. 1 Sm 16,1-13). Tymczasem Boży wybór padł właśnie na niego. Odtąd w życiu Dawida dokonuje Pan Bóg swoich niezwykłych dzieł. Nawet niewierność króla i jego grzech (zob. 2 Sm 11,2nn) nie cofnęły łaski Bożej. Z rodu Dawida narodzi się Zbawiciel świata, którego panowanie będzie wieczne.

„Nie bój się Maryjo, znalazłaś bowiem łaskę u Boga...”

Któż z uczonych w Piśmie przewidziałby wybór Niewiasty z Nazaretu na Matkę Zbawiciela? Powszechną opinię o mieszkańcach tego miasta wyraził Filip powołany na Apostoła: „Czyż może być coś dobrego z Nazaretu?” (J 1,46). Tymczasem właśnie z Nazaretu wybiera Pan Bóg Matkę Syna Bożego.

Wybór Maryi i związane z nim przygotowanie do Bożego Macierzyństwa są wyłącznie łaską Bożą. Łaska, czyli działanie miłującego Boga w życiu człowieka, jest zawsze niezasłużonym darem. Człowiek wierzący uświadamia sobie, że w jego życiu wszystko jest łaską: „Cóż masz, czego byś nie otrzymał?” – pyta Apostoł (1 Kor 4,7). W każdym swoim działaniu potrzebuje człowiek pomocy Bożej (zob. J 15,5). Maryja, pełna łaski, była całkowicie otwarta na natchnienia Ducha Świętego i wiernie współdziałała z otrzymaną łaską Bożą.

„Dla Boga nie ma nic niemożliwego”

Jak trudno jest zmienić serce człowieka! Jak trudno zmienić siebie samego: odejść od starych przyzwyczajeń, zrezygnować z grzesznych skłonności, uzdrowić relacje z innymi ludźmi, zniszczyć korzeń grzechu. Tymczasem Pan Bóg może przemienić każdego z nas swoją nieograniczoną mocą. Jezus Chrystus Syn Boży może uleczyć w nas to wszystko, co jest złe i dopuścić do udziału w swojej chwale. Bóg staje się Człowiekiem, aby człowiek mógł uczestniczyć w Jego naturze.

3. Opowiadania i przykłady

1. Od upokorzenia niewoli do chwały ołtarzy – W niedzielę 17 maja 1992 r. Jan Paweł II wyniósł do chwały ołtarzy s. Giuseppinę Bakhitę, zakonnicę ze Zgromadzenia Córek Miłości we Włoszech. Urodzona w Sudanie w 1869 r., uprowadzona jeszcze w dzieciństwie przez handlarzy niewolników, była wielokrotnie wystawiana na sprzedaż na rynkach Afryki i przez długie lata doświadczała okropności niewoli. Zachowała jednak prawość i nadzieję: „Jako niewolnica nigdy nie poddawałam się rozpacz – mówiła później – bo czułam, że wewnątrz mnie jest tajemnicza siła, która mnie wspiera” (zob. „L'Osservatore Romano” 7(1992))

2. O diamentach i biednych (K. Wójtowicz, *Notki*, 52).

ks. Włodzimierz Wołyniec